

Με την επιστολή αυτή θα θέλαμε να ενημερώσουμε την Κυβέρνηση της Ελλάδας, τα πολιτικά κόμματα, τη διεθνή κοινότητα καθώς και την ελληνική κοινωνία για τις συνθήκες διαβίωσης στον καταυλισμό της Ριτσώνας.

Βρισκόμαστε στο στρατόπεδο της Ριτσώνας ΑΝΘΡΩΠΟΙ πρόσφυγες πολέμου από τη Συρία και το Ιράκ.

Σεβόμαστε τη χώρα και το κράτος σας αλλά κυρίως τον περήφανο λαό σας.

Το ίδιο περήφανος ήταν και ο δικός μας λαός μέχρι την ώρα που ο πόλεμος κατέστρεψε τις ζωές μας και την αξιοπρέπειά μας.

Ο δρόμος της προσφυγιάς μας έφερε στην Ελλάδα και εγκλωβισμένοι πια στην Ριτσώνα σας μεταφέρουμε το μήνυμα μιας ζωής που εξακολουθεί να είναι τραγική και απάνθρωπη.

Είμαστε Σύριοι και Ιρακινοί που ξεφύγαμε από το άδικο και παγιδευτήκαμε στην εξαθλίωση, ζούμε σε σκηνές μέσα στον καυτό ήλιο σε θερμοκρασίες κόλασης ενώ τους προηγούμενους μήνες το κρύο ιδιαίτερα την νύχτα ήταν αδυσώπητο.

Ο στρατός έχει αναλάβει τη σίτισή μας και ευχαριστούμε γι' αυτό, ωστόσο το φαγητό δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες μας καθώς υπάρχουν στον καταυλισμό μικρά παιδιά και ηλικιωμένοι που χρειάζονται ιδιαίτερη μέριμνα στην διατροφή τους.

Η αναμονή καθώς και το ότι κανείς δεν είναι σε θέση να μας πει τι πρόκειται να συμβεί στο μέλλον δημιουργεί ένα περιβάλλον έντονου στρες που οδηγεί ανθρώπους σε κατάσταση διατάραξης της ψυχικής τους υγείας.

Ζούμε κυριολεκτικά απομονωμένοι μέσα σε ένα δάσος σε συνθήκες άθλιες που ευνοούν τις μολύνσεις και τις ασθένειες εκτεθειμένοι σε έντομα και ζώα (κουνούπια, σφήκες, σκορπιούς και φίδια).

Πρόσφατα εμφανίστηκαν μολυσματικές ασθένειες όπως η Ηπατίτιδα όπου μετράμε ήδη 20 καταγεγραμμένα κρούσματα. Ως αιτίες είναι η έλλειψη ζεστού νερού, οι ελάχιστες κοινές τουαλέτες που δεν λειτουργούν σωστά και επιτρέπουν στα λύματα να ξεχειλίζουν, η αποκομιδή των σκουπιδιών, που γίνεται μόλις δύο φορές την εβδομάδα μέσα από τον καταυλισμό καθώς και η πλημμελής ιατρική μας υποστήριξη.

Το υγειονομικό προσωπικό είναι ελάχιστο και ας λάβετε υπόψη σας πως ανάμεσά μας βρίσκονται έγκυες, νεογέννητα και γέροντες, που έχουν ανάγκη από ειδικούς γιατρούς. Τις δε βραδυνές ώρες δεν υπάρχει γιατρός όταν η πλησιέστερη πόλη, η Χαλκίδα βρίσκεται σε απόσταση 20 χιλιομέτρων και ο καταυλισμός δεν διαθέτει ασθενοφόρο.

Συνοψίζοντας τα προβλήματα της δικής μας καθημερινότητας και αξιώνοντας, έστω και σ' αυτές τις ειδικές συνθήκες που περιήλθε η ζωή μας χωρίς να φταίμε, το δικαίωμα της αξιοπρέπειας ζητούμε:

1. Περισσότερο φαγητό προσαρμοσμένο στις ανάγκες μας (σπάνια στο συσσίτιο συναντά κανείς κρέας)
2. Οι σκηνές είναι ακατάλληλες για την διαβίωση οικογενειών σε ανθρώπινες συνθήκες
3. Εγκατάσταση περισσότερων τουαλετών που να απολυμαίνονται συστηματικά
4. Συχνότερη αποκομιδή των απορριμάτων από τον καταυλισμό.
5. Ψεκασμοί στο γύρω περιβάλλον για έντομα και απομάκρυνση ποντικών και φιδιών.
6. Καλύτερη συμπεριφορά από μερίδα υπευθύνων του καταυλισμού (δεν ξέρουμε αν είναι εθελοντές ή υπάλληλοι)
7. Η παρουσία και η ενασχόληση του Ερυθρού Σταυρού να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων καθώς είναι επιεικώς ισχνή και δυσανάλογη του ονόματος και της ιστορίας του.

Αύγουστος 2016